

CENA KURJERA:

Warunki prenumeraty Kurjera Warszawskiego (wraz z codziennym bezpłatnym wydaniem porannym) podane są w nagłówku numeru wieczornego. Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera Warszawskiego przyjmowaną być nie może.

Numer pojedynczy wieczorny kop. 5, poranny w dniu powszednim kop. 3, poranny w niedzielę i święta kop. 5.

Dziś: Zofji z 3-ma córkami.
Niedziela: Jana Nep., Ubalda B.
Pon.: Paschalisa Wyzn.
Wtorek: Feliksa Kap., Eryka Króla.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęczone tylko wieczorem.

ROK SZESZĆDZIESIĄTY SZÓSTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Wschód słońca o godzinie	4 minut 25.	Wschód księżycy o godzinie	4 minut 38 w.	Sroda: Celestyna P., Iwona W.
Zachód " "	7 " 29.	Zachód " "	3 " 15 r.	Czwartek: Bernardyna Seneń-kiega
Długość dnia godzin "	15 " 4.	Wysokość wody na Wiśle stóp	3 cali 7.	Piątek: Donata i Wiktora MM.
Przybyło " "	7 " 26.	Dziś o godzinie 4-ej rano ciepła	11° R.	Sobota: Julji P. M. i Heleny P.

Redakcja, administracja i drukarnia na placu Teatralnym nr 9.—Telefonu nr 126.

CENA OGŁOSZEN:

Reklamy: za jeden wiersz pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.

Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne i małe ogłoszenia numerach porannych, zwykłym niezielnym i świętecznym, zamieszczane nie będą.

Ogłoszenia do Kurjera przyjmują także Biuro Ogłoszeń Rajchmana i Frenclera, ulica Senatorska nr 13.

KALENDARZ

Imiona słowiańskie: Dziś Strzeżysława; jutro Wiończysława.
Nabożeństwa: W kościołach: św. Anny na Krak.-Przedm. i św. Antoniego przy ulicy Senatorskiej nieszpory, rozpoczynające odpust ku czci św. Jana Nepomucena; w kościołach: św. Józefa Oblubieńca, N. Marii Panny na Krak.-Przedm. i Opieki św. Józefa na Krak.-Przedm. nieszpory, rozpoczynające odpust ku czci Opieki św. Józefa; w kościele św. Anny na Krak.-Przedm. o godz. 9-ej zrana wotywa arcybiskupa Serca N. Marji Panny na intencję nawrócenia grzeszników; w kościele św. Kazimierza na Nowem-Mieście o godz. 4-ej po południu nauka przygotowawcza dla dzieci, przystępujących po raz pierwszy do komunji.
Teatru: Wielki: dziś „Rabus”; jutro „Robert djabel”; —Roz ma i to ści: dziś „Drzemka pana Prospera” (z udziałem Żółkowskiego); jutro „Romans paryski”; —Mały: dziś „Nanon”; —Nowy: (przy ulicy Królewskiej); jutro „Oh, ci mężczyźni!” (1-szy raz). (Godz. 7½ wiecz.)
Ogród zoologiczny: ulica Bagatela. Otwarty codziennie od godziny 10-ej rano do wieczora.

Z teatru.

Powodzenie koncertu Józia Hofmana z góry było przewidziane. Niezależnie od zaciekawienia, obudzonego talentem wyjątkowego dziecka, samo przedstawienie złożone zostało w ten sposób, że musiało zainteresować łaknącą nowości publiczność. Dramat, muzyka i sztuki plastyczne wcielone w zwykłych obrazach, złożyły się na program artystyczny urozmaicony.

Nowością rozpoczynającą widowisko był mały akcik, napisany przez Hajotę, p. t. „Co zwycięża”. Drobnostkę tę drukowała autorka w *Echu teatralnym*, widocznie pod wpływem tego niezwykłego pragnienia, jakie trapi każdego piszącego: żeby choć raz spróbować formy dramatycznej.

Takie próby przemykają się przez szpalty pism bez śladu, jak mnóstwo podobnego rodzaju zabawek z piórem, które nie znając wartości wypoczynku, musi kreślić choćby arabski, kwiatki i różne mniej więcej udatne drobiażdżki.

Inna rzecz, kiedy się to dostaje na scenę; wtedy wszystko, po czem czytelnik ślizgał się, jak po gładkim frazesie stylowym, dźwięczy fałszywie w uszach widza, a tych, którzy to mówią, przedstawia w jego oczach niby martwe lalki, ruszające się automatycznie na literackich sprężynkach.

Cóż tedy zwycięża zdaniem autorki? Oto pocałunek, dany przez piękną kobietę słabemu mężczyźnie, który pod działaniem szału zmysłowego traci pamięć dawniejszej czystej miłości i zapomina o najświętszych względem własnej matki obowiązkach.

Niepoehlebne to dla mężczyzny; ale wobec takich kobiet, jak owa „nagrodzona na dwóch wystawach” artystka Ada, doprawdy trudno się dziwić nawet takim marnym mężczyznom, jak Zdzisław.

Właściwie co autorka chciała, żeby zwyciężyło w stosunku między dwójgim takich ludzi?

Czy wielkie przymioty umysłu, albo duszy bohaterki?

Czem owa pseudo-artystka miała zaimponować?

Czy pozowaniem na nieodgadnionego sfinksa, frazesami o ogniu prometeuszowym, o *sympozjonie* (!) i całą pretensjonalną wymuszoną gadaniną wykołojonej *bas bleu*?

Rozumie się, że tem, co miała najładniejszego—ponętną buzią i obiecującymi oczami!

Gdyby Zdzisław był istotnie mężczyzną, nie deklarującym stylizacji, gdyby zamiast wpatrywać się w medaljon zmarłej narzeczonej, w pracowni dwuznacznej malarki, zdawał sobie sprawę o kogo to robi, gdyby rzeczywiście znał tak tę Adę, jak widza o tem zapewnia, gdyby wiedział co znaczy ironiczna tyrada o zmysłowości mężczyzny w ustach kobiety, która sama przyznaje, że kiedyś poprzestawała na „ziemskiej miłości” młodego, lekkiego fauna (prawda, że tym faunem był mąż) —gdyby, słowem, miał za grosz loiki, oszczędziłby widzom widoku niefortunnej sceny, kiedy ta blagierka „bez zmysłu etycznego” (znów jej własne słowa), daje lekcję obowiązku starej kobiecie, matce upominającej się o syna i byłby zaczął od tego, na czem skończył, od owego zbrodnego pocałunku.

Wprawdzie sztukiby w takim razie nie było, ale niktby na tem nie stracił, a zyskałaby niewątpliwie autorka, której przecież lepsze rzeczy udaje się pisać.

Jak grano ten „obrazek”, w którym nie ma nic ani malowniczego, ani artystycznego, a tem mniej dramatycznego, trudno powiedzieć; wielka scena nie znosi takich stylowych igraszek, połowa tego co mówili panna Marczello i p. Ładnowski zniknęła —najdokładniej słychać było panią Rakiewiczową, która im lepiej mówiła, tem jaskrawiej wyprowadzała na jaw śmieszność sytuacji, przedstawiającej mamę w trwodze o niewinność synka.

Może na scenie Rozmaitości lepiej to słychać będzie, jeżeli ten chybiony utwór doczeka się przedstawienia w tym teatrze.

Część właściwie muzyczna była naturalnie najciekawszym momentem wieczoru; mały koncertant zaprezentował się w niej istotnie jako zjawiskowe dziecko.

Wspominaliśmy w swoim czasie o zadziwiającym talencie tego dziecka.

84)

ABRAHAM KITAJ.

POWIEŚĆ

Z CZASÓW KRÓLA JANA

przez

Zygmunta Kaczkowskiego.

(Dalszy ciąg.)

Ta móżdzierzowa armata mieściła w sobie co najmniej z jakie dwanaście funtów prochu, zionęła więc takim ogromnym płomieniem, że cała dolina oświeciła się jak błyskawicą, przytem zaś ryknęła takim hukiem straszliwym, że cały bastjon się zatrzęsł. I Mleczek także się zatrzęsł, a to tak silnie, że się zwałił ze stolka i runął jak długi na ziemię. Wtemczas Pietraszek jeszcze raz przyskoczył do niego i chciał go podnieść. Ale już nie miał czasu po temu. Wtedy bowiem ci jezdni już bastjon obkoczyli, wtargnęli w bramę, pozekakawali z koni i wpadli na platformę bastjonu. A wszystko to się stało jak orzech zgryzł, że ani można było się spostrzedz. Pierwszy wpadł na platformę sam Abraham, za nim Szumiło i Murza, za nimi zaś kilku uzbrojonych szlachciców i z dziesięciu dragonów. — Gdzie Mleczek? — zawołał Abraham, stanawszy przy słupie i oglądając się w koło. Ale nikt mu nie odpowiedział. Pietraszek dał kędyś nurka, jak gdyby świecę kto zdmuchnął, a sztyd-wacha także już nie było. Jeszcze natenczas trochę szarzało, tak, że można było dobrze widzieć bez światła. Jakoż Abraham zaraz spostrzegł Mleczka, leżącego na ziemi, pomię-

dzy przewróconym stolkiem, a stołem. Kopnął go więc nogą i rzekł:

— Ot, leży! pijany jak bydlę, albo może zabity.

I jeszcze raz trącił go nogą. Tymczasem Szumiło i Murza podnieśli go z ziemi i postawili na nogi, ale musieli go trzymać po pod ramiona, bo sam ustać nie mógł. Szumiło wtedy w głos się roześmiał, mówiąc:

— Oto się spił, że nawet nie wie, co się z nim dzieje!

Natenczas Mleczek oczy przez połowę otworzył i zaczął bełkotać, śmiejąc się sam do siebie:

— Zaprowadźcie mnie do izby... bom trochę podpił!

Ale Abraham trącił go pięścią w pierś i zawołał:

— Zaprowadzę ja ciebie do izby, ty stary psie wściekły, jeno że z niej już nie wyjdiesz! Obudź-że się, niedźwiedziu, bo ci każę boków przysmalić!

Natenczas Mleczek oczy całkiem otworzył, stanął twardziej na nogach, spojrzął Abrahamowi w twarz i zatrzęsł się cały, jak gdyby go dreszcz przeszedł śmiertelny. Jednak musiało mu się miło zrobić zarazem, bo głowę spuścił na piersi i milczał.

— A co to tam postroiłeś w Sanoku, ty lotrze przekłety? Przysięgałeś przeciw mnie z Hołubowskim i Mrukiem! Przysięgałeś, że króla zbezcześcił pod Parkanami, a czyś ty tam był, stary wisielecze? Przysięgałeś, że spalił Balogród, a czyś ty mnie tam widział? Wiedz-że o tem, że was wszystkich trzech do Sanoka zawiozę i tam musicie to krzywoprzysięstwo odszczekać. A jak odszczekacie, to ja Dzierzka na rynku powieszę, a was każę żywcem ćwiertować! A teraz won! wyspij się, abysmy mogli jutro ze sobą pogadać!

Natenczas Szumiło rzekł:

— Trzeba go związać, a wtrącić do jakiej piwnicy.

A wtem Abraham spostrzegł drzwi w podłodze, prowadzące do prochowni, jakoż rzekł zaraz:

— Oto masz piwnicę, to jego prochownia, w której ma cztery kule i dwa funty prochu. Podnieście drzwi, a tam go wtrąćcie, będziemy go mieć pod sobą.

— To i związać go nie trzeba? — rzecze Szumiło.

— Co tam będziesz wiązał tego starego trupa! — zawoła Abraham — niechaj się wyspi, bo mi potrzeba, aby był dobrze trzeźwy na jutro.

Tymczasem dragoni podnieśli drzwi, Szumiło i Murza sprowadzili Mleczka po wschodach, bo sam się nie mógł utrzymać na nogach, na ostatnich wschodach Szumiło go trącił, uderzając pięścią w plecy, potem zaś wyszli i drzwi zatrzęsnęły.

Zaczem spłodrowawszy lamusy, wyprawili sobie ucztę sowitą, dla żołnierzy w dziedzińcu, a dla starszyny na platformie bastjonu.

XI.

Kiedy Szumiło i Murza stracili Mleczka z ostatnich schodów do piwnicy, biedny starzec padł jak kawał drzewa na ziemię. Jakiś fatalny to miód był, z tych leśnych barci warzony: szedł w nogi, ale szedł także i w głowę.

Mleczek próbował się podnieść, lecz nie mógł. Położył biezwiednie rękę pod głowę i zasnął.

Tak spał ze trzy godziny, albo i więcej, a spał jak kamień, snem smacznym i zdrowym. Dopiero z północy zaczął się budzić pomalą.

W piwnicy podłogi nie było, tylko ziemia ubita, więc chłód go zaczął przejmować. Miód już wywierzał, a chłód go całkiem wytrzeźwił.

Mleczek siadł naprzód na ziemi, potem wstał na nogi i zaczął się zwolna około siebie rozglądać.

W piwnicy było zakratowane okienko, noc była, ale przecież szarawe światło przez nie się przedzierało. Mleczek znalazł swoją prochownię jak własną kieszeń, zaczęł zaraz rozpoznawać, gdzie się znajduje.

(Dalszy ciąg nastąpi.)

Jako pianista, jest to już dziś ździebelko artysty. Pomijamy technikę, zawsze możliwą do nabycia przy pracy, ale ten malec zdaje się już wnikać w ducha, w styl kompozycji i objawiać dojrzałość tak przedwczesną, że mogłaby budzić obawę, gdyby się z drugiej strony nie wiedziało, że w rozwijaniu chłopca zachowywaną jest dotąd rozsądna hygiena artystyczna.

Z wykonanych przez Józia numerów najpiękniej powiodły się warjacje Schumana, na dwa fortepiany, z Michałowskim odegrane.

W traktowaniu tematu nie słyszeliśmy ani jednego fałszywego akcentu; frazesy płynęły równo, deklamowane we właściwym rytmie i tempie; każda warjacja zalecała się wybornem technicznym opracowaniem, odpowiednim kolorytem i nastrojem, całość wychodziła jakby z pod ręki wytrawnego wirtuoza.

Slicznie też zagrany był walc Szopena; lekkie, delikatne pianissimo, nie zostawiały nic do życzenia, świadcząc o wyrobieniu doskonałego dotknięcia.

Najmniej może potrzebnym w programie był polonez Webera; akompaniament orkiestry zmuszał chłopca do pewnego wysiłku dziecinnej ręki, a trudności techniczne pociągły za sobą konieczność znacznego zwolnienia tempa.

O kompozytorze nie w tej chwili mówić nie wypada; odegrane próby świadczą tylko o muzycznej nawskroś indywidualności dziecka, którego pomysłowość w sferze melodii drżać jeszcze musi.

W rezultacie, słyszeliśmy wczoraj talent nadzwyczajny, z którym jednak bardzo ostrożnie obchodzić się należy.

Jaknajwięcej swobody dziecinnej, umiarkowane regime artystyczne, mogą tylko doprowadzić do zupełnego rozwoju wyjątkową organizację, która dziś już tak świetnie się przedstawia.

Zakończenie wieczoru stanowiły żywe obrazy do „Dzwonu” Szyllera, przedstawione w układzie Gersona, przy muzyce Hofmana ojca i deklamacji pani Ładnowskiej i p. Kotarbińskiego.

Było to widowisko bardzo wdzięczne i obmyślane ze smakiem; szczególnie „Pochód weselny”, „Pogrzeb” i „Pogrzeb” zalecały się malowniczością i artystyczną harmonją układu.

Nie pierwszy to raz Gerson występuje z tego rodzaju pomysłami przed publicznością, która i wczoraj oklaskami i przywołaniem nagrodziła pracę zawsze gotowego na usługi artysty.

W. B.

WIADOMOSCI BIEŻĄCE.

— Podanie właścicieli zakładów chemicznych którzy prosili o wysokie ocenienie przywożonych z zagranicy chemicznych produktów, oddane było do zaopiniowania specjalnej komisji przy ministerjum finansów, wraz z projektem podwyższenia cła od zagranicznej cegły i glinki. Wspomniana komisja ukończyła już swoją pracę i wygotowany przez nią projekt zmiany niektórych paragrafów taryfy celnej przedstawiony został radzie państwa.

— Dowiadujemy się, że w magistracie zapadła decyzja, aby lokatorom domów w przedłużeniu Miodowej, które miały być na św. Jan zwalone, dozwoleń było jeszcze przez kwartał następujący, t. j. do św. Michała pozostać w zajmowanych przez nich mieszkaniach.

— Budowa głównego kolektora bielańskiego prowadzi się obecnie dwoma partjami, tj. na Bielanych i w Marymoncie; ukończono w r. b. w ogóle 500 stóp, a że w r. z. wymurowano kanału 4,650 stóp, pozostaje tedy jeszcze 9,820 stóp. Przyjmując zatem tygodniowo najmniej po 150 stóp w przecięciu, można się spodziewać zupełnego ukończenia głównego kolektora za jedenaście tygodni, czyli mniej więcej za trzy miesiące.

— Budowa kanału C. na Krakowskim Przedmieściu, pomiędzy przedłużeniem Miodowej, gdzie się roboty rozpoczynają a Trębacką, prowadzi się już na dobre i dlatego przejazd na tej części ulicy będzie od poniedziałku zamknięty. Ruch tramwajów na obu torach nie będzie wstrzymany. Natomiast wszelki inny ruch kołowy skierowany zostanie na drugą stronę skweru, tj. przez Dziekanówkę.

— Zarząd tramwajów zawiadamia, iż z powodu robót kanalizacyjnych powozy kursujące obecnie z Mokotowa do Woli i z Mokotowa do Powązek przez Nowy Świat, od dnia 19-go b. m. przechodzić będą przez ulice: Żorawia, Marszałkowską i Królewską. Powozy zaś kursujące z Nalewek do placu Trzech Krzyży, dochodzące będą tylko do przekopu na Nowym Świecie. Dla uzupełnienia komunikacji na tej linii kursować będą powozy dodatkowe z Mokotowa do przekopu na Nowym Świecie.

— Z powodu przytrafiających się kradzieży za

pomocą otwierania drzwi do mieszkań dorobionemi kluczami, majstrowie ślusarscy i w ogóle prowadzący warsztaty ślusarskie otrzymali polecenie nie dorabiać kluczów podług przedstawionych im modeli lub odcisków na papierze, mydle, czy też wosku, zanim sami, czy też przez swoich czeladników lub subiektów, zamków uprzednio nie obejrzą.

— Na targach wiktuałów skonfiskowano wczoraj przekupniom: 7 garncy fałszywego mleka, 8 garncy zaprawionej śmietany, 10 funtów zepsutego mięsa i 3½ funta gorzkiego masła. Przekupnie, oprócz konfiskaty, zostali pociągnięci do odpowiedzialności sądowej.

— Za wypuszczenia psów bez kagańców w ciągu ostatnich ośmiu dni pociągnięto do odpowiedzialności sądowej 27 osób.

— Szef żandarmerii, generał-lejtnant Brok, wyjechał za granicę.

— Ze sztuki.

* Grono malarzy, a pomiędzy nimi pp. St. Heymann, F. Żmurko i P. Szyndler, korzystając z przedłużonego terminu, wysyłają na międzynarodową wystawę filantropijną do Wiednia swoje prace.

* W pracowni p. St. Heymanna oglądaliśmy portrety państwa M., portret kilkoletniego L. na drewnianym koniu, tudzież wielkich ro. miarów portret rodzajowy na tle pejzażu dwojga dzieci S.

Ten ostatni, jak niemniej pejzaże rodzajowe z okolic Nowomińska, pędzla tegoż artysty, znajdują się niebawem na wystawie sztuk pięknych.

— Na rzecz kas rzemieślniczych.

Towarzystwo wyścigów konnych zamierzyło przeznaczyć na rzecz kas pożyczkowo-rzemieślniczych połowę dochodu z biletów wejścia w ostatni dzień wystawy rolniczej.

Ażeby dochód ten był możliwie znaczny, na placu urządzono być mają rozmaite zabawy i igrzyska, które wykonane będą przez bawiącą w Warszawie trupę p. Salamońskiego.

— Spółka akcyjna.

Z inicjatywy p. Władysława Przyłubskiego, właściciela dóbr Zatory, organizowane towarzystwo gorzelników powołane zostaje do życia, nadeszła już bowiem z Petersburga zatwierdzona ustawa.

Kapitał towarzystwa składać się będzie z 400 akcji po 750 rs., cały więc kapitał zakładowy wyniesie 300,000 rs.

Do spółki przystępują właściciele większych gorzelni w naszym kraju.

Czynności spółki będą dwojakie: urządzenie i utrzymanie w Warszawie wielkich składów spirytusu dla łatwiejszego przetrzymywania niskich cen i oczyszczanie spirytusu.

Zmniejszy się przez to interes Niemców z Hamburga, którzy głównie zajmowali się dotąd oczyszczaniem naszego spirytusu.

Więcej niż połowę akcji rozebrano jeszcze przed zatwierdzeniem ustawy.

— Z Towarzystwa wioślarskiego.

Lubo do obchodu „wianków”, połączonego z rocznicą założenia Towarzystwa, pozostaje jeszcze miesiąc czasu, przeciwko komitetowi zawczasu myśli o przygotowaniach, aby doroczna zabawa świetnie mogła wypaść.

W tym celu układa się już lista specjalnej komisji, w skład której wejdą artyści-malarze, muzycy, literaci, dziennikarze i t. p., o tyle, o ile są członkami Towarzystwa.

Wezesne obmyślenie programu obchodu uroczystości pozwoli wytworzyć pożądaną i możliwie świetną całość.

— Przystań.

Zarząd Towarzystwa wioślarskiego, z obawy, iżby przystań umieszczona po lewym brzegu Wisły wprost ulicy Bednarskiej, z powodu niskiego stanu wody nie osiadła na mieliźnie, przeprowadzić polecił takową w dniu wczorajszym na prawy brzeg.

Przystań pomieszczoną została tuż koło mostu.

— Ze stowarzyszenia „cyklistów”.

Inauguracja toru świeżo zawiązanego towarzystwa „cyklistów” nastąpi w dniu jutrzejszym.

Jednocześnie ma się odbyć popis najwytrawniejszych jeźdźców na welocepedach.

— Zjazd koleżeński.

W tych dniach odbyło się zebranie koleżeńskie b. uczniów znanej niegdyś w Warszawie pensji Watkego.

Zebranie to, od czasu ukończenia szkoły, było powtórne.

Pierwsze obchodzono w 1871-ym r., w gronie 23-ch osób i wówczas wszyscy postanowili zjechać się za lat 15 cie.

Jeden z uczestników, stale mieszkający w War-

szawie, p. K., wcześniej porozpisywał według wiadomych adresów listy, z przypomnieniem terminu.

W oznaczonym dniu, w kościele św. Jana, na rannej mszy, stosownie do umowy, zeszło się 9 ciu kolegów, którzy następnie zbiorowo się fotografowali, a później kilka godzin przy wspólnej uczcie przepędzili.

Otrzymało jeszcze cztery listy i jeden telegram, zawiadamiające o niemożności przybycia.

Jeden z tych listów pochodził od kolegi W., z Kairu, gdzie przebywa w celach handlowych.

Szezęple grono dopełniło przedewszystkiem przeglądu brakujących kolegów.

Okazało się, iż siedmiu nie żyje, do apelu wjeść stawić się nie mogli, o dwóch zaś, gdzie się obracają i czy pozostają przy życiu—nie powzięto żadnej wiadomości.

Serdeczne koleżeńskie zebranie uwieczono dobrym uczynkiem, na wniosek bowiem kolegi-gospodarza p. K., obecni złożyli, w miarę możliwości, kilka set rubli, jako wsparcie dla wdowy po biednym zmarłym koleźce.

W końcu postanowiono zebrać się po raz trzeci, ale w terminie skróconym, bo za lat pięć, również w Warszawie.

— Dla podróżujących.

W księgarniach ukazał się kieszonkowy przewodnik dla podróżujących kolejami żelaznymi, z letnim rozkładem jazdy.

Użyteczne to, a tanie wydawnictwo, znajdzie zapewne chętny pokup, zwłaszcza, że zaleca się dokładnymi informacjami.

— Pod obserwacją.

Według źródeł specjalnych, liczba przestępstw nadсылanych przez sądy do szpitala św. Jana Bożego pod obserwacją lekarską, wynosi 12—18% ogólnej ilości posiadanych miejsc dla chorych.

Jeden z lekarzy psychiatrów przygotowuje projekt otwarcia specjalnego domu obserwacyjnego, na czem zyskaliby chorzy rzeczywiście, których szpital częstokroć z przyczyny przepełnienia pomieścić nie może.

— Wakujące spadki.

I znowu dla braku prawnych sukcesorów dwa spadki wakujące, po upływie terminu prekluzyjnego, przeszły na własność skarbu.

Jeden z nich, wynoszący wraz z narosłemi procentami 3,790 rs., pozostał po zmarłym w Radomiu Ignacym Łukowskim, b. urzędniku b. trybunału.

Drugi spadek, w sumie 2,140 rs., pozostał po Antonim Wiczorze, żebraku ociemniałym, który miał pieniądze lokowane w b. Banku polskim.

O spadek po Wiczorze zgłosiła się kandydatka w osobie chrześnej córki nieboszczyka, powinno wao two jednak takie nie nadawało jej żadnych praw i pretensja została oddaloną.

— Bał na Bielanych.

Grono młodzieży należącej do „towarzystwa” powzięło zamiar urządzenia formalnego bału w... bielańskim lasku.

Ma to być wywdzięczenie się dla rodzin, u których panowie ci bawili się podczas ubiegłego karnawału.

Postanowiono wznieść bufety prowizoryczne, buciar dla pań, a nawet ułożyć... froterowaną podłogę wśród drzew bielańskiego gaju.

Kawalerski ten „odwet” ma się odbyć w czasie letniego karnawału Warszawy.

— Reforma targu.

Dowiadujemy się, iż nareszcie, po kilku latach nawoływań prasy, targ przy placu Trzech Krzyży, stanowiący własność prywatną, ma ulegć gruntownej reformie.

Przedewszystkiem urządzone zostaną odpowiednie ścieki, tak, aby nie zarażały powietrza okropną wonią, zwłaszcza w tem miejscu, gdzie przekupnie sprzedają chleb, nabiał i jarzyny.

Następnie mają być skasowane, a raczej przeniesione gdzieindziej miejsca ustępowe, sąsiadujące dotychczas ze straganami, w których się mieszczą rozmaite artykuły spożywcze.

Nadto będzie zaprowadzona stała dezynfekcja placu targowego i nieestetyczne kramy, przypominające miasteczka żydowskie, zostaną zupełnie odnowione.

Wszystkie te ulepszenia mają być dokonane w ciągu bieżącego lata, kosztem właściciela, który z placu targowego i straganów znakomite ciągnie korzyści.

Przy tej sposobności przypominamy targ na Ordynackim, wymagający również, ze względów sanitarnych, radykalnej reformy.

— Nagły obłęd.

W dniu wczorajszym na Bednarskiej pod nr. 18-ym, panna E. F., licząca 19 lat wieku, dostała nagłego pomieszenia zmysłów.

W takim stanie rozerwawszy na sobie odzież, wysłała oknem z drugiego piętra na dach sąsiedniego jednopiętrowego domu.

Tu poczęła wyprawiać dzikie skoki, gotując się do zeskoczenia na dół.

Na szczęście zdołano zająć z tyłu i obłąkana z dachu została sprowadzoną.

Przyczyna nagłego obłądzenia nie jest wiadomą.

— Kradzieże.

Na Nalewkach pod nrem 14-ym ze sklepu skradziono trzy lustra platerowane i kilkanaście łyżek srebrnych.—Na Bednarskiej, pod nrem 7-ym, ujęto złodzieja uchodzącego za łupem wartości około 200 rs.

— Krwawe zajście.

W dniu wczorajszym w pobliżu rogatek wolskich, Józef Łaskowski i Teofil Godlewski wszczęli gwałtowną kłótnię z Janem Joniakem, złodziejem pobytowym.

Kłótnia wnet zamieniła się w bójkę, w której Joniak otrzymał trzy ciężkie rany nożem.

Nieprzytomnego odwieziono do szpitala św. Ducha, a Łaskowski i Godlewski zostali odprowadzeni do cyrkułu.

— Z niedbalstwa.

W dniu wczorajszym na Pańskiej pod nrem 20-ym czteronastoletnia córka stróża, Zofia Grabowska, skutkiem niedbalstwa ojca, który z pominięciem zamknął klapy w podłodze, wpadła w dół ustępowy.

Sporo upłynęło czasu, zanim biedną dziewczynę w stanie bezprzytomnym z okropnego miejsca wydobyto.

Grabowska ciężko się rozchorowała i życiu jej grozi niebezpieczeństwo.

Stróża za niedbalstwo pociągnięto do odpowiedzialności sądowej.

— Klimat gór świętokrzyskich.

Przy niewielkiej przestrzeni, jaką zajmuje Królestwo Polskie, klimat gub. radomskiej nieodróżnia się w ogóle od klimatu innych miejscowości kraju.

W górach świętokrzyskich jednakże jest odmienny, nie tak kontynentalny i nie tak wilgotny w pewnych porach roku.

Różnica klimatu gór świętokrzyskich w porównaniu z innymi okolicami gub. radomskiej, uwydatnia się najbardziej w porze letniej, a mianowicie w epoce żniw, które tutaj kończą się prawie, gdy gdzie indziej dopiero je rozpoczynają.

Według spostrzeżeń zebranych przez p. S. na podstawie dziesięcioletnich jego obserwacji, temperatura średnia w górach świętokrzyskich w miesiącu maju dosięga do 11,1°; w czerwcu do 14°, w lipcu do 16,1°; w sierpniu do 15,4° i we wrześniu do 12,7° R.

Średnia temperatura roczna waha się między +6,9° a 7,3°; temperatura zimy +1,99°, wiosny +7,6°, lata +15,2°, jesieni +6,9° R.

Dni zupełnie jasnych bywa średnio: w maju 9,8, w czerwcu 11, w lipcu 12,4, w sierpniu 13,5, we wrześniu 13.

Półpogodnych: w maju 12, w czerwcu 13, w lipcu 14, w sierpniu 14,7, we wrześniu 11,2.

Reszta dni zupełnie pochmurnych.

Najmniej dni dżdżystych bywa od drugiej połowy czerwca do drugiej połowy sierpnia.

Powyższe dane, aczkolwiek nieściśle i pobieżnie tutaj podane, dowodzą jednakże, iż stan powietrza w górach świętokrzyskich jest w ogóle łagodny, umiarkowany i bardzo przyjazny do zakładania w nich stacyj klimatycznych i mieszkań letnich.

— Zebranie ogólne.

W dniu 23-im b. m. ma odbyć się w Kutnie, w lokalu Towarzystwa zaliczkowo-wkładowego, ogólne zebranie członków tegoż Towarzystwa.

Zebraniu przedstawione zostaną rezultaty całorocznej działalności instytucji.

— Odczyty.

W dniach 8-ym, 9-ym i 10-ym b. m. przy przepelnionej sali klubowej w gmachu ratuszowym, odbyły się w Lublinie trzy zajmujące wielce odczyty p. Leopolda Janikowskiego, o odbytej przezeń podróży po Afryce.

Część dochodu z odczytów prelegent przeznaczył na cele dobroczynne.

O ile słyszeliśmy, p. Janikowski zamierza wygłosić ciekawe swoje sprawozdanie z podróży w innych jeszcze miastach gubernjalnych naszego kraju, jako to: w Płocku, Radomiu i Kielcach.

— Badanie wiosennego śniegu.

Stacja meteorologiczna w Ottonowie (gub. mińska, pow. słucki) zbadała mikroskopijnie ostatnie śniegi wiosenne w okolicy.

Badanie odkryło w śniegu znaczną ilość piasku mineralnego, szczątków roślinności i tkanek roślinnych, a więc śnieg powyższy pozostawiał osad, przedstawiający w danym wypadku rodzaj nawozu.

— Sprawa o ogon.

Z pod Lubartowa piszą do nas:

„W tych dniach jeden z okolicznych tutejszych sądów gminnych rozstrzygał nadzwyczaj oryginalną sprawę.

Pewnemu kolonistcie zginął pies, którego odnaleziono u włościanina z pobliskiej wioski.

Przywłaszczyciel wezwany został przed kratki sądowe z obowiązkiem przyprowadzenia ze sobą skradzionego psa.

Nadto oskarżyciel i obwiniony przyprowadzili ze sobą suki.

Obydwaj przekonywali, że pies jest własnością i jednego i drugiego, dlatego, że nie ma ogona.

Sąd znalazł się w trudnym położeniu co do oznaczenia, której suki jest ten pies potomkiem, gdyż obydwie również były bez tej naturalnej ozdoby.

Pozostawiono rozstrzygnięcie sprawy instynktowi zwierzęcemu.

Procesujących się i psów jednocześnie wypuszczono z sali sądowej na ulicę.

Rozeszli się oni w przeciwnie strony.

Pies poszedł za kolonistą.

Włościanin przegrał sprawę i zapłacił kosztą.”

WSKAZÓWKI PRAKTYCZNE

Ekstra't wanilowy.

Sposób przyrządzenia powyższego ekstraktu nie nasuwa najmniejszej trudności. Wziąć wanilli w dobrym gatunku jedną część i alkoholu czystego sześć części na wagę. Połamać wanillę na drobne kawałki i utłuc w młódcierzu; następnie wsypać utłuczony proszek w buteleczkę z cienką szyjką, zalać alkoholem i szczelnie zakorkować. Macerowanie należy podtrzymać przez 10 dni co najmniej. Po upływie oznaczonego czasu zawartość cedzi się przez płótno, przelewa do flakonu ze szklanym korkiem i operacja skończona. Za użyciem tego ekstraktu przemawiają zarówno jego własności jak i forma ciekła, dająca mu tem prędsze i łatwiejsze zastosowanie do wszelkiego rodzaju kulinarnych preparatów.

— Złożono w redakcji Kurjera warszawskiego:

Na pogorzalców miasta Stryja.

H. B. rs. 2, z inicjatywy p. Wojciecha Bog. rs. 2, J. L. rs. 1, O. S. rs. 1 kop. 10, K. C. rs. 15.

Na pogorzalców miasta Liska.

J. rs. 1, J. L. rs. 1, K. C. rs. 10, Aleksander K. rs. 3.

— Rs. 10 nagrody wyznaczonej za znalezienie uronionej przez panią H. bransolety, składam z prośbą o użycie ich na wsparcie dla ubogich.

Henryk Fukier.

— Złożone przez p. K. Konopackiego od siebie, p. Rafała Sachsa, synów i towarzystwa wracającego z wesela ze Szpoty w d. 24 kwietnia, rs. 48 na pogorzalców m. Stryja.

— Dnia 15-go maja, jako w dzień imienin nigdy nieodżałowanej Zosieczki Ł., złożono w redakcji dwa ubrania dla najbiedniejszych dziewczynek.

— Dnia 15-go maja, jako w dzień imienin ukochanej dziewczeczki ś. p. Zotuchny, rodzice składają rs. 2 dla najbiedniejszych.

— Z powodu sporu o zakład, pan Zygmunt Z. składa na wpis dla niezamożnych uczniów gimnazjalnych rs. 25.

— Pan Adam Boniecki składa rs. 12 do uznania redakcji za wrot książek „Książęta szlęscy”.

— Sakiwka znaleziona w cyrku w Dolinie Szwajcarskiej, oraz różaniec na ulicy Brackiej, można odebrać w kantorze naszym.

NEKROLOGJA.

† Ś. p. Piotr Pankowski, kupiec, po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzony św. sakramentami, zakończył życie w dniu 13-ym maja 1886 roku, przeżywszy lat 29. W głębokim smutku pograżona żona, rodzice i pozostała rodzina zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na pogrzeb dnia 16-go maja r. b., to jest w niedzielę, o godzinie 6-iej po południu w kościele św. Karola Boromeusza przy ulicy Chłodnej na cmentarz powązkowski, a następnego dnia, to jest w poniedziałek, o godzinie 9-iej i pół zrana, na żałobne nabożeństwo w tymże kościele odbyć się mające. —4

† W dniu 14-ym kwietnia r. b. zakończył życie ś. p. ksiądz Marjan Olechowski, administrator parafii bądkowskiej, kapłan ze zgrupowania księży misjonarzy, były profesor seminarjum płockiego, mający lat życia 59, a kapłaństwa 36. —1850—

† W dniu 20-ym maja, to jest we czwartek, w kościele św. Jacka (po-dominikańskim) odprawiać się będzie nabożeństwo żałobne o godzinie 10-iej zrana, za duszę ś. p. Karola Nordliczko, na które zaprasza się krewnych, przyjaciół i znajomych. 3—1849—

† Za spokój duszy ś. p. Onufrego Kollupayły odbędzie się żałobne nabożeństwo w kościele św. Krzyża, w poniedziałek, to jest dnia 17-go maja, o godzinie 11-iej zrana, na które pozostałe w smutku siostry zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych. 2—1848—

† W sobotę, to jest dnia 15-go maja r. b., za spokój duszy ś. p. hrabiny Elżbiety Krasiańskiej, jako w bolesną rocznicę jej zgonu, odprawiać się będzie żałobne nabożeństwo w kościele św. Krzyża w kaplicy Matki Boskiej, o godzinie 11-iej zrana, 3—1838—

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO”.

Lublin 14-go maja. — Na odbytych dziś wieczorem wyborach, na radców dyrekcji szczegółowej wybrani zostali ponownie pp.: Eustachy Świeżaw-

ski, Stefan Kowerski i Gustaw Wiercieński. Do grona radców dyrekcji szczegółowej wszedł, jako nowo wybrany, p. Władysław Graff.

Lwów 14-go maja. — Do komisarza namiestnictwa, Dyonizego Zawadzkiego, lokaj Chorenko, złapany na gorącym uczynku kradzieży, strzelił dwukrotnie z rewolweru, a nietrafiwszy zastrzelił siebie.

Lwów 14-go maja. — Namiestnik Zaleski powraca tu jutro z Wiednia. Powiodło mu się u rządu wyrobić półmilionową pożyczkę bezprocentową dla Stryja.

Wiedeń 14-go maja. — Rząd oświadczył w komisji rady państwa, iż zerwał układy z Rumunją o traktat handlowy z powodów ekonomicznych „i innych”.

Berlin 14-go maja. — Izba deputowanych sejm pruskiego przyjęła dzisiaj w trzecim czytaniu ustawę o mianowaniu przez rząd nauczycieli ludowych w Prusach Zachodnich i W. Ks. Poznańskim. Wniosek wyjęcia Gdańska z pod rygoru tego prawa odrzucono, ponieważ i tam, zdaniem rządu, żywioł polski się wzmacnia.

Madryt 14-go maja. — Miasto nawiedzone zostało dzisiaj przez straszliwy cyklon. Wiele domów i wież runęło. Dotąd naliczono 80 osób zabitych, a 400 rannych. Przeszło dziesięć tysięcy drzew zostało obalonych. Telegrafy poprzerywane.

Konstantynopol 14-go maja. — W. Porta uwiadomila mocarstwa okólnikiem, iż zmuszoną jest posyłać dalsze wojska na granicę grecką; gdyż narażoną jest na niebezpieczeństwo wojny lądowej. Greckie oddziały ochotnicze z każdym dniem rosna. Dlatego konieczną jest blokada lądowa.

Kair 14-go maja. — Nadeszły tu wiadomości z Sudanu, że powstańcy tamtejsi pod wyspą Arago, powyżej Dongoli, rzucają most na Nilu.

Nowy-Jork 14-go maja. — W Kanzas szalał straszliwy orkan, który wyrządził wielkie spustoszenia. Szkoła napelniona dziećmi runęła. Most na rzece Missouri zerwany.

Petersburg 14-go maja. — Chan Chiwy wybiera się w dłuższą podróż po Europie, w czasie której odwiedzi Petersburg, Berlin, Wiedeń, Paryż Szwajcjarję i Włochy.

(Ajencja północna.)

Wiedeń 14-go maja. — Do Tagblattu donoszą z Konstantynopola, iż komendanci wojsk tureckich otrzymali rozkaz odsunięcia przednich straży armji od granicy greckiej, a to dla ułatwienia rządowi greckiemu ruchów, mających na celu rozbrojenie armji.

Berlin 14-go maja. — Poseł niemiecki w Petersburgu, jen. Schweinitz, przyjmowany był dzisiaj na dłuższem posłuchaniu przez kanclerza. Powraca on w dniu jutrzejszym do Petersburga.

Londyn 14-go maja. — Zgromadzenie posłów liberalnych i radykalnych, które odbyło się u lorda Hartingtona, przyjęło rezolucję orzekającą, że wczorajsza mowa ministra wojny Bannermana nie wpłynęła na zmianę ich zapatrywań na kwestję samorządu irlandzkiego.

Londyn 14-go maja. — Z arsenału Woolwich wysłano dzisiaj dwa miliony nabożów, tudzież wielkie zapasy innego materiału wojennego do Dublina.

Londyn 14-go maja. — Silne deszcze poczyniły w niektórych hrabstwach wielkie spustoszenia.

Ateny 14-go maja. — Dekret królewski zwołuje izbę na nadchodzącą środę.

Petersburg 14-go maja. — Nowosti dowiadują się, że artykuł ustawy celnej o karach ściąganych za niedokładne oznaczanie towarów, ma być zmienionym w ten sposób, że gdy przy obejrzeniu okażą się różnice w podaniu miary, wagi i liczby, przewyższające 8%, towary nie powinny ulegać konfiskacie, ma być tylko ściągany podatek w pięciokrotnej wysokości. Jeżeli różnica niedosięga 8%, ma być ściągany podatek pojedynczy.

Jalta 14-go maja. — Przybył tu generał ks. Dondukow-Korsakow.

